

Arrest

nr. 219 641 van 10 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ILUNGA KABINGA
Avenue de la Toison d'or 67
1060 BRUXELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Federale Minister van Sociale Zaken,
Volksgezondheid, Asiel en Migratie.**

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot intrekking van het visum van 2 april 2019 en van de beslissing tot terugdrijving van diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 april 2019 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. LEYS, die loco advocaat D. ILUNGA KABINGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Djiboutiaanse nationaliteit, kwam op 2 april 2019 aan op de luchthaven van Brussel nationaal, vanuit Adis Abeba. Zij was houder van een visum type C afgegeven door Frankrijk, geldig van 23 maart 2019 tot 23 mei 2019.

Zij wou doorreizen naar Frankrijk met het oog op een familiebezoek.

Op 2 april 2019 nam de grenscontroleambtenaar een beslissing tot intrekking van het visum om reden dat de verzoekende partij gesignaleerd staat door Frankrijk ter fine van weigering van toegang (SIS geseind). Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot terugdrijving genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

1. Taal van de rechtspleging

Waar de verzoekende partij blijkens het verzoekschrift opteert voor de Franse taal als proceduretaal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, 737). M.a.w. moet de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen 2 april 2019 houdende de nietigverklaring van het visum en houdende de terugdrijving van de verzoekende partij, door het bestuur, overeenkomstig artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in de Nederlandse taal, dient deze taal als proceduretaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden gehanteerd.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar teruggedrijving. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoekende partij heeft een beroep ingediend binnen de schorsende termijn zoals vooropgesteld in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij erkent dat het beroep voldoet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens voert zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij betoogt dat zij in het bezit was van een geldig paspoort en geldig visum afgeleverd door de Franse ambassade. Tevens was zij in het bezit van een uitnodiging voor een familiebezoek voor de periode van 15 februari tot 15 mei 2019. Zij stelt dat ze heeft aangetoond dat haar familie haar ten laste zou nemen. Ze stelt de motivering van de bestreden beslissingen niet te begrijpen. De bestreden beslissing motiveert dat de toegang tot het grondgebied geweigerd wordt daar ze SIS-geseind staat door Frankrijk. De verzoekende partij stipt aan dat zij op 26 juli 1993 het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod van 1 jaar, nadat haar door de Franse autoriteiten een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven op 24 juni 1993. Ze verklaart dat ze naar Djibouti terugkeerde en aldus het grondgebied van Frankrijk heeft verlaten, zodat de duurtijd van het inreisverbod inmiddels al lang is verstreken. Ze begrijpt dus niet waarom er na 25 jaar nog een SIS-signalering zou zijn. Ze is van oordeel dat niemand tot in het oneindige blijvend kan worden gestraft. Dit houdt volgens haar een schending in van artikel 7 van het EVRM. De verzoekende partij is van oordeel dat er minstens sprake is van een onzorgvuldigheid wat betreft de SIS-seining. Om deze reden is ze ook van oordeel dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze stelt dat de bestreden beslissing werd getroffen zonder rekening te houden met de werkelijke situatie van de verzoekende partij.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de beslissing tot intrekking van een visum wordt gemotiveerd *“het visum is ingetrokken: u staat in het Schengeninformatiesysteem gesignaleerd ter fine van weigering van toegang; deze signalering is ingevoerd door Frankrijk (artikel 34 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode.”*. In de beslissing tot terugdrijving wordt gemotiveerd: *“krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (wordt de verzoekende partij op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd) om de volgende redenen: staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (artikel 3, eerste lid, 5°) in het SIS, reden van de beslissing: betrokkene is geseind art 24 door Frankrijk onder het nummer 010894390000000000”*. Uit voormelde motiveringen blijkt dat zowel de juridische grondslag ter kennis werd gebracht, als de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de intrekking van het visum, alsook tot de terugdrijving (bijlage 11) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij zich aan de grens heeft aangeboden, in het bezit was van een geldig visum afgegeven door Frankrijk. Evenwel werd de verzoekende partij op 2 april 2019 opgehouden door de met grenscontrole belaste autoriteiten, om de reden dat zij door Frankrijk in het SIS geseind werd ter fine van weigering van toegang. De stukken i.v.m. de SIS-seining zijn terug te vinden in het administratief dossier.

Overeenkomstig artikel 34 van de Visumcode heeft de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie besloten tot de intrekking van het visum van de verzoekende partij.

Artikel 34 van de Visumcode luidt immers als volgt:

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Gelet op het feit dat werd vastgesteld dat een visum aan de verzoekende partij werd afgegeven, niettegenstaande de verzoekende partij door Frankrijk werd geseind ter fine van weigering van toegang tot het Schengengrondgebied, kon de verwerende partij prima facie vaststellen dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden van het visum voldaan was. Artikel 32 van de visumcode bepaalt immers dat een visum dient geweigerd te worden indien de aanvrager ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat.

Artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :
(...) 5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;”*

Zoals reeds vermeld blijkt duidelijk uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat door Frankrijk. Aldus kon de verwerende partij prima facie besluiten tot de terugdrijving van de verzoekende partij.

In de mate de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift kritiek levert op het feit dat zijn in het Schengeninformatiesysteem gesignaleerd staat ter fine van weigering van toegang en het onterecht vindt dat zij voor een duur van 25 jaar gesignaleerd staat, dit naar aanleiding van het feit dat haar eerder een inreisverbod voor een jaar werd opgelegd, dient te worden opgemerkt dat het aan de verzoekende partij toekwam om daartoe de geëigende rechtsmiddelen aan te wenden, overeenkomstig artikel 24.1 van de SIS-II verordening (nr. 1987/2006).

Noch de aan het SIS-signalement ten grondslag liggende motieven, noch de proportionaliteit ervan kunnen in het kader van onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dienstig worden aangevoerd als kritiek op de bestreden beslissingen. Zolang uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het Schengeninformatiesysteem staat geseind ter fine van weigering van toegang tot het Schengengrondgebied, zijn de Belgische met grenstoezicht belaste autoriteiten op grond van artikel 14 van de Schengengrenscodes bovendien verplicht om aan de verzoekende partij de toegang tot het Schengengrondgebied te ontzeggen.

De bestreden beslissingen werden op het eerste gezicht terecht genomen.

In zoverre de verzoekende partij nog een schending van artikel 7 van het EVRM aanvoert, stelt de raad vast dat artikel 7 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden veroordeeld wegens een handelen of nalaten, dat geen strafbaar feit naar nationaal of internationaal recht uitmaakte ten tijde dat het handelen of nalaten geschiedde. Evenmin mag een zwaardere straf worden opgelegd dan die, die ten tijde van het begaan van het strafbare feit van toepassing was.

Dit artikel staat niet in de weg aan de berechting en bestraffing van iemand, die schuldig is aan een handelen of nalaten, dat ten tijde van het handelen of nalaten, een misdrijf was overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen die door de beschaafde volken worden erkend.”

Voormelde bepaling behelst het beginsel 'geen straf zonder wet'.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar artikel 7 van het EVRM nu geen beslissing van strafrechtelijke aard werd genomen en artikel 7 van het EVRM duidelijke strafrechtelijk van aard is.

Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie nog rekening had moeten houden met haar vergevorderde leeftijd, alsook met het feit dat de verzoekende partij zich het slachtoffer weet van een administratief disfunctioneren, dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij niet aantoont om welke reden haar leeftijd er aan in de weg zou staan dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt vastgesteld dat de verzoekende partij tot op heden door Frankrijk geseind staat tot weigering van toegang tot het Schengengrondgebied.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten tot de disproportionaliteit van de getroffen beslissingen.

Noch het eerste middel, noch het tweede middel worden aangenomen.

De middelen zijn niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend negentien door:

Mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

J.CAMU